

jeg slet ikke indlade mig paa at disputere, da det vilde være ganske ørkesløst; det er under alle Omstændigheder ikke Tanken paa en mulig Tilbagegang i Franskens Betydning, der har ført til, at man i Planen for den nye Retning ikke har tildelt Fransk et større Raaderum, end det har faaet. Grunden hertil er alene den, at man har maattet gøre Indskrænkning paa *nogle* Punkter, og man har da naturligt valgt at gøre det paa saadanne Punkter, hvor man mente, at det efter vore særlige Forhold bedst kunde gøres; og Fransk vil nu engang aldrig kunne faa den Vigtighed og Betydning for det langt overvejende Flertal af vore Skoledisciple som enten Tysk eller Engelsk, hverken ved deres senere Studier eller i Livet i det hele; derfor maa det finde sig i at skydes noget tilbage for de andre Sprog.

Jeg er, idet jeg ønskede at gendrive den ovenfor omtalte nye principielle Indvending mod det foreliggende Reformforslag, bleven nødt til ogsaa at tale udførligere om Forslagets *Enkeltheder*, for saa vidt det drejer sig om de to Fag: *Fransk* og *Litteraturkundskab*. Hertil skal jeg nu føje nogle Bemærkninger om en Række af de øvrige enkelte Fag, for saa vidt jeg i det hele har noget at bemærke om dem og tiltror mig Evne til at tale med om Sagerne.

Planen for Undervisningen i *Dansk* inden for den nye Retning kan man efter min Mening i alt væsentligt være tilfreds med. Der skal i I—IV Klasse undervises i dette Fag paa samme Maade som til almindelig Forberedelseseksamen, der jo netop har sin største Styrke i den Maade, hvorpaa Danskundervisningen til den er ordnet. Disciplene vil da ved Udgangen af IV Klasse have erhvervet sig et ret betydeligt Kendskab til den danske Litteratur, idet der kræves det samme opgivet af dem, som nu kræves af Studenterne ved Afgangseksamen; dette vil baade have sin store Betydning for de ikke faa Disciple, der forlader Skolen paa dette Tidspunkt, og tillige lægge et ypperligt Grundlag for Undervisningen i de to øverste Klasser. Jeg kan heller ikke andet end finde det rigtigt, at man af Disciplene ved IV Klasses Eksamen kræver lidt Kendskab til Svensk; man kan meget let finde svensk Litteratur, der egner sig fortræffeligt til Læsning paa dette Trin, og at Disciplenes danske Sprogfølelse skulde forstyrres ved, at de ogsaa stifter Bekendtskab med dette Nabosprog, synes mig lidet rimeligt. Naar man nu allerede ved IV Klasses Eksamen kræver en saa betydelig Litteraturlæsning, kan jeg ikke indse, at man i V—VI Klasse skulde behøve at skrue Fordringerne i Litteraturlæsning i Dansk og i de to Søstersprog saaledes op, at der kræves et større Pensum i det hele, end der nu forlanges; derimod vil man vel i det mindste delvis komme til at kræve andre Ting læste, end man nu gør. Der kan da ikke være nogen Fare for, at man skulde komme til kort med den Tid, der i disse Klasser er indrømmet Faget, selv om den ikke er meget større end den, man nu har til Dansk og Oldnordisk i Forening. At Muligheden for en udvidet kursorisk Litteraturlæsning i Hjemmet skulde være forringet ved den nye Ordning, er det mig ganske umuligt at forstaa. Ved Siden af Litteraturlæsningen og den dermed sammenhængende Undervisning i Litteraturhistorie, som jo er bleven lettet ret betydeligt ved, at man har ladet Kravet om en særlig studeret Periode falde, og som jo i det hele kun skal fremdrage Udviklingens *Hovedtræk*, saa at man bestemte maa modsætte sig enhver Opskruen af Detailfordringerne, har man inden for den nye Retning lagt Vægt paa at give Disciplene en betydelig dybere gaaende sproglig Undervisning, end de nu faar; og deri, mener jeg, har man handlet ganske rigtigt. At der imidlertid i Skolen hverken kan eller skal være Tale om at bibringe Disciplene nogen *fuldstændig* Kundskab til dansk Sproghistorie i den strengeste *videnskabelige* Form, følger vel af sig selv, og det tilsigter man jo heller ikke ved Forslagets Bestemmelser herom; men selv noget betydelig mindre kan paa dette Omraade ogsaa have sin Værdi og Interesse for enhver. Skal man nu imidlertid have denne Undervisning i dansk eller nordisk Sproghistorie, maa man nødvendigvis fastholde Læsningen af lidt *Oldnordisk*; og befries man ved Undervisningen heri for den alt for smaalige Grammatiklæsning, som kun vilde være berettiget, naar Oldnordisk stilledes som et selvstændigt og betydeligt Fag, vil man uden nogen Vanskelighed kunne faa gennemgaaet det krævede Pensum, som er fuldkommen tilstrækkeligt til at gøre den Gavn for Erkendelsen af vor Sprogudvikling, som man vil have ud af denne Undervisning. Ved den mundtlige Eksamen